

Arrest

nr. 92 420 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker)

1.1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw echtgenote, Z. B. (O.V. 6.707.779), en uw kinderen en uw ouders in de stad Nazran in Ingoesjetië.

Sinds 2004 werkte u bij de ROVD (politie) in Ingoesjetië. Aanvankelijk werkte u bij de verkeerspolitie in Nazran. Later werkte u ook bij de dienst die belast was met het transport van gevangenen. Op 17 augustus 2009 raakte u gewond bij een grootschalige bomaanslag op het politiekantoor van Nazran, waarbij 25 personen om het leven kwamen. U moest ongeveer één week in het ziekenhuis

blijven. Enkele weken na uw ontslag uit het ziekenhuis ging u aan de slag bij de GNR, de 'Groep voor Onmiddellijke Interventie' van de politie, die gevestigd was in de hoofdstad Magas. In die hoedanigheid nam u deel aan verschillende operaties tegen de rebellenbeweging in Ingoesjetië.

Enkele maanden na uw transfer naar GNR kreeg u problemen met M. T., de nieuwe chef van de ROVD. T. begon geruchten te verspreiden dat u zou samenwerken met de rebellen. U denkt dat hij u uit de weg wilde ruimen omdat u niet blindelings zijn onwettige bevelen gehoorzaamde. Zo had u T. laten weten dat u niet akkoord was met de praktijk van het martelen van gevangenen door politieagenten. In het voorjaar van 2010 had u ook geweigerd om een bepaald persoon te mishandelen en te bedreigen om hem geld af te persen. Uw collega's hadden dit bevel wel opgevolgd. Verder zou u zich volgens T. verdacht hebben gedragen tijdens enkele operaties. Zo was hij bijvoorbeeld kwaad omdat u met u gsm een opname had gemaakt tijdens een operatie waarbij een terrorist zichzelf had opgeblazen. Toen u vernam dat T. deze geruchten verspreidde, confronteerde u hem hiermee en maakten jullie ruzie. Hoewel u uw ontslag wilde indienden, durfde u dit in eerste instantie niet. T. zou dit immers kunnen gebruiken als aanleiding om u effectief te beschuldigen van collaboratie met de rebellen. Op 9 juli 2010 nam u toch ontslag bij de politie. U loog tegen T. dat u een andere functie had aangenomen bij de rechedienst van het parket.

Twee weken na uw ontslag kreeg u telefoon van T.Y., uw vriend en collega bij de politie. U vertrok thuis voor een gesprek met Y. Hij vertelde u dat T. had gehoord dat u had gelogen over uw nieuwe job en dat hij u effectief in beschuldiging wilde stellen. Hierop besloot u onder te duiken. Direct na het gesprek met Y. belde u naar uw vrouw. U vertelde uw vrouw dat u ernstige problemen had en dat zij onmiddellijk samen met de kinderen naar haar ouders in de naburige republiek Noord-Ossetië moest vertrekken. Zelf keerde u niet meer terug naar huis en dook u meteen onder bij vrienden.

In de periode van juli tot oktober 2010 leefde u ondergedoken bij vrienden en familieleden in Ingoesjetië en Noord-Ossetië. In deze periode had u geen contact met uw vrouw. Kort na uw onderduiken vond er een inval plaats in uw huis, waarbij de paspoorten van u en uw vrouw werden meegenomen. Via ex-collaga's bij de ordediensten vernam u dat u nu ook officieel werd opgespoord.

Op 17 oktober 2010 vertrok u uit Ingoesjetië. De dag voordien had u uw vrouw gecontacteerd met de mededeling dat jullie zouden vertrekken. Een vriend, die een hoge functie had bij de autoriteiten, bracht jullie met zijn auto tot Oekraïne. Daar stapten jullie over in de auto van smokkelaars. Met deze auto reden jullie tot België. Jullie hadden geen reispassen. U weet niet of er eventueel valse documenten waren voorzien. Op 20 oktober 2010 kwamen jullie aan in België, waar jullie dezelfde dag asiel vroegen. In België beviel uw vrouw van jullie derde kind.

In België vernam u dat uw broer in december 2010 op straat was ontvoerd door gemaskerde mannen. Onder foltering vertelde uw broer dat u in België was. De volgende dag werd hij met ernstige steekwonden gedumpt in de buurt van het ziekenhuis. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis kende uw broer geen verdere problemen meer.

In het kader van uw asielprocedure vertelde u ook dat u in Ingoesjetië problemen had met de rebellen. Als gevolg van uw werk bij de politie zou u een dreig-sms en twee dreigbrieven hebben ontvangen, waarbij u werd gewaarschuwd om te stoppen met uw werk bij de ordediensten.

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van "de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout". Verzoekers werpen tevens de schending op van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie).

1.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoekers tonen niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hen gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maken zij duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is

genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

1.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet overwogen worden wat volgt :

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

1.2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker wordt gemotiveerd als volgt :

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u in Ingoesjetië zult worden gevisieerd door de autoriteiten. M.T., uw vroegere chef bij de ROVD, zou u officieel in beschuldiging hebben laten stellen van samenwerking met de rebellen. Vervolgens vreest u ook de wraak van de rebellen, omdat u als politieagent deelnam aan acties tegen de rebellenbeweging. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kon een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen en een document dat u zelf voorlegde in verband met de ontvoering van uw broer. Tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat uw broer na uw vertrek uit Tsjetsjenië op straat was ontvoerd door gemaskerde mannen. Hij zou zijn gemarteld en ondervraagd over uw verblijfplaats. U zei dat uw broer slechts één dag was vastgehouden en dat hij nadien door zijn ontvoerders was gedumpt in de buurt van het ziekenhuis. Hij zou nog diezelfde dag opgenomen zijn in het ziekenhuis, waar hij vervolgens gedurende ongeveer twee weken werd verzorgd (CGVS I, p. 4-5; CGVS III, p. 2-3). U

legde ook een medisch attest voor dat vermeldt dat uw broer met messteken in het ziekenhuis zou zijn opgenomen (stuk 12). Het is echter zeer opmerkelijk dat dit attest vermeldt dat uw broer op 5 januari 2011 zou zijn opgenomen in het ziekenhuis. Er moet immers worden opgemerkt op dat u dit incident reeds vermeldde op het moment van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 december 2010. U zei toen dat u twee weken voordien was ingelicht over de aanval op uw broer (CGVS vragenlijst, nr. 3). Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat u in december 2010 reeds melding maakte van een gebeurtenis die, volgens het document dat u zelf voorlegde, pas op 5 januari 2011 zou zijn voorgevallen. Dit is absoluut niet geloofwaardig. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, beweerde u dat de datum op het medische attest niet correct was. U opperde de mogelijkheid dat de datum op het attest misschien verwees naar de datum dat uw broer uit het ziekenhuis was ontslagen. Deze uitleg is niet acceptabel. Het attest dat u voorlegde vermeldt immers zeer uitdrukkelijk dat uw broer "(...) op 5 januari werd opgenomen in de afdeling traumatologie (...)" (CGVS III, p. 4). Deze ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en een document dat u zelf voorlegde over de aanval op uw broer, die een gevolg zou zijn van de problemen die u zelf zou hebben gekend, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Ten tweede bleken u en uw vrouw op verschillende punten ernstig tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het begin van jullie problemen. Zo vertelden zowel u als uw vrouw een aantal verschillende verhalen over de periode na uw ontslag bij de politie op 9 juli 2010. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u na uw ontslag nog één week thuis verbleef. Na deze week kreeg u bericht van uw vriend T.Y. dat men u officieel wou laten beschuldigen van samenwerking met rebellen. Na dit gesprek, één week na uw ontslag, dook u meteen onder (CGVS II, p. 7-8). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u na uw ontslag aanvankelijk zo'n twee weken gewoon thuis was gebleven. Vervolgens, na deze twee weken, kreeg u bericht dat uw vriend u wilde spreken. Na dit gesprek dook u meteen onder (CGVS III, p. 14). Uw vrouw gaf nog een andere versie van dit verhaal. Zij beweerde dat u, tot op de dag dat u onderdook, gewoon elke dag naar uw werk was gegaan. Op een bepaalde dag zou u echter, zonder iets te laten weten, niet meer naar huis zijn gekomen van uw werk (CGVS vrouw II, p. 3-4). Deze drie verschillende versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Vervolgens legden jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u en uw vrouw zouden zijn ondergedoken. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u, nadat u was ondergedoken, nog één week wachtte om uw vrouw te contacteren met de boodschap dat zij zelf ook moest onderduiken bij haar ouders (CGVS II, p. 7-8). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u reeds op de dag dat u besloot onder te duiken, de dag van het gesprek met uw vriend, naar uw vrouw belde met de boodschap dat u ernstige problemen had en dat zij onmiddellijk moest onderduiken bij haar ouders (CGVS III, p. 14). Uw vrouw gaf nog twee volledig andere versies van dit verhaal. Aanvankelijk vertelde uw vrouw dat u na uw ontslag een week niet meer naar huis zou zijn gekomen. Pas na deze week zou u haar hebben laten weten dat zij jullie huis moest verlaten om onder te duiken bij haar ouders (CGVS vrouw I, p. 4). Later veranderde uw vrouw haar verklaringen en beweerde zij dat zij, sinds u op een ochtend naar uw werk was vertrokken, verder niets meer van u had vernomen. U zou haar na uw vertrek bij jullie thuis niet meer hebben ingelicht om uit te leggen waarom u niet naar huis kwam. Zij zou vervolgens maanden in het ongewisse hebben verkeerd over uw lot, tot u haar vlak voor jullie vertrek op 17 oktober 2010 opbelde met de boodschap dat jullie zouden vluchten. Uw vrouw vertelde dat zij toen uit eigen beweging naar haar ouders was gegaan, omdat u haar enige tijd vóór uw verdwijning reeds zou hebben verteld dat zij best naar haar ouders zou gaan omdat er problemen waren. (CGVS vrouw II, p. 3-4). Deze verschillende versies zijn natuurlijk manifest tegenstrijdig. Toen uw vrouw met uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde zij dat zij zich deze gebeurtenissen niet meer goed kon herinneren (CGVS vrouw II, p. 5). Dit is absoluut niet geloofwaardig. Indien u werkelijk na uw ontslag nog twee weken thuis verbleef vooraleer u onderdook en indien uw vrouw na uw onderduiken werkelijk maanden in onzekerheid zou hebben verkeerd over wat er met u was gebeurd, kan redelijkerwijs van worden verwacht dat zij zich deze ingrijpende gebeurtenissen kan herinneren. Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde moet worden opgemerkt dat uw vrouw onredelijk weinig bleek te weten over uw problemen in Ingoesjetië. Hoewel uw vrouw vertelde dat uw problemen te maken zouden hebben met uw werk, bleek zij niet te weten met wie u precies problemen had. Toen er werd gevraagd of u als politieagent eventueel problemen had met criminelen, met rebellen of met andere politieagenten, bleek dat uw vrouw enkel iets kon vertellen over uw problemen met de rebellen. Toen uw vrouw werd gevraagd of u ooit problemen had gekend met de autoriteiten, antwoordde zij dat zij hier niet van op de hoogte was (CGVS vrouw II, p. 5-6). Dit is niet geloofwaardig. U haalde uw problemen met de autoriteiten immers aan als hoofdmotief voor jullie vertrek uit Ingoesjetië. Indien u werkelijk ernstige problemen zou hebben gehad met de chef van de politiedienst waarbij u werkte en indien u omwille van deze problemen nadien ook officieel zou worden gezocht door de Ingoesjetische en Russische autoriteiten, dan mag worden

verwacht dat uw vrouw toch enige notie heeft van deze problemen. Uw uitleg voor de onwetendheid van uw vrouw, als zouden dergelijke zaken niet met vrouwen worden besproken, is niet acceptabel. Gezien jullie omwille van deze problemen beiden moesten onderduiken en gezien jullie beiden jullie familie, jullie huis en jullie herkomstland moesten verlaten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw toch een minimale kennis heeft van de redenen voor jullie vertrek. Om dezelfde reden kan de uitleg van uw advocaat, als zou uw vrouw nog jong zijn geweest en om deze reden zijn afgeschermd van de problemen, niet volstaan als verklaring voor deze markante onwetendheid over uw problemen met de autoriteiten. Vervolgens moet worden opgemerkt dat de kennis van uw vrouw over uw problemen met de rebellen opnieuw absoluut ontoereikend bleek. U en uw vrouw vertelden dat u één dreig-sms en tweedreibrieven had ontvangen van de rebellen (CGVS II, p. 8-9; CGVS vrouw I, p. 7-8). In dit verband is het echter hoogst opmerkelijk en niet geloofwaardig dat uw vrouw deze uiterst belangrijke gebeurtenissen helemaal niet kon situeren in de tijd. Zelfs toen uw vrouw werd gevraagd of deze incidenten kort voor jullie vertrek, een jaar voor jullie vertrek of meerdere jaren voor jullie vertrek hadden plaatsgevonden, kon zij hier geen antwoord op geven (CGVS vrouw III, p. 6). Dit is absoluut niet geloofwaardig. Gezien uw vrouw vertelde dat zij deze dreig-sms zelf had ontdekt en dat zij de dreigbrieven ook zelf zou hebben aangetroffen in jullie tuin, kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw vrouw zich deze gebeurtenissen kan herinneren. De bovenstaande vaststellingen vormen nog een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal over uw problemen met de autoriteiten én de rebellen in Ingoesjetië.

Ten vierde is uw verhaal over uw reisroute naar België niet geloofwaardig. U vertelde dat u het hele traject van Ingoesjetië tot België met de auto aflegde. Jullie reisden eerst in de auto van een vriend naar Oekraïne. Vervolgens reisden jullie met de auto van een smokkelaar naar België. U kon niets vertellen over eventuele grenscontroles die jullie onderweg zouden hebben gepasseerd. U verklaarde dat jullie niet over de benodigde reisdocumenten beschikten. U had geen weet of de smokkelaar eventueel valse reisdocumenten had voorzien. Hieruit kan worden afgeleid dat u geen weet hebt onder welke identiteit of met welk visum u en uw gezin reisden (CGVS I, p. 8-9). Dit is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. Antwoorddocument 'TCH2006-180wb'). Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of er eventueel valse documenten waren voorzien, en, of daar eventueel uw echte of een valse identiteit bij werd gebruikt. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat u en uw vrouw in het kader van jullie asielrelaas louter kopieën van de eerste bladzijden van jullie paspoorten voorlegden. U verklaarde dat jullie originele paspoorten in beslag werden genomen toen er, nadat jullie reeds waren ondergedoken, een huiszoeking werd verricht in jullie woning (CGVS I, p. 5). Gezien het grote belang van deze documenten – een binnenlands paspoort is een essentieel en onmisbaar document in Rusland – lijkt het niet geloofwaardig dat jullie bij het onderduiken jullie paspoorten niet zouden hebben meegenomen en gewoon thuis zouden hebben laten liggen. Bovenstaande vaststellingen wekken het gegronde vermoeden dat u en uw vrouw jullie originele binnenlandse paspoorten, waar een stempel van uitreiking van een reispaspoort in vermeld kan staan, wat zou wijzen op een legale uitreis, achterhouden.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Jullie legden de volgende identiteitsdocumenten voor: de kopieën van de eerste bladzijden van jullie interne paspoorten (stuk 1 en 8), jullie huwelijksakte (stuk 3), uw geboorteakte (stuk 6), de geboorteakte van uw vrouw (stuk 2), de geboorteaktes van uw zoon en dochter (stuk 4 en 5), uw rijbewijs (stuk 7), uw militair boekje (stuk 9), een bewijs van uw medische verzekering (stuk 14) en uw diploma (stuk 11). Deze documenten attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, maar voegen verder niets toe aan uw asielrelaas. Verder legde u enkele documenten neer in verband met de problemen van uw broer. Het kopie van het paspoort van uw broer attesteert jullie familieband (stuk 11). Wat betreft het medische attest, dat vermeldt dat uw broer op 5 januari 2010 in het ziekenhuis zou zijn opgenomen met steekwonden (stuk 12), werd reeds een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en de inhoud van dit document (cf. supra). Dit stuk voortoont ook enkele vormelijke gebreken: de hoofding van het ziekenhuis ontbreekt en het medische attest is ook niet gedateerd. Voorts wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w'). Uw werkboekje (stuk 19), de verschillende attesten in verband met uw werk als politieagent (o.a. uw ontslagbrief bij de politie) (stuk 10 en 20) en de foto's van u en uw collega's in uniform (stuk 22) tonen aan dat u van 2004 tot 2010 bij de Ingoesjetische politie hebt gewerkt. Deze stukken kunnen echter niet aantonen dat u problemen kreeg met de chef van de politie en dat u omwille van deze problemen ontslag nam en moest onderduiken. De USB-stick bevat volgens uw verklaringen een videofragment over een operatie van de ordediensten, waarbij een terrorist zichzelf opblies (stuk 24). U stelde dat u deze beelden zelf hebt opgenomen met uw GSM. Uw chef zou u, deels

omwille van deze opname, zijn gaan wantrouwen (CGVS I, p. 12). Los van het feit of u deze opname zelf zou hebben gemaakt, wat niet kan worden geverifieerd, moet worden opgemerkt dat uw verhaal over de problemen die u na uw vertrek bij de politie zou hebben gekend niet geloofwaardig werden bevonden. Dit videofragment kan dan ook niet als een bewijs van uw problemen worden gezien. Het documenten in verband met de aanslag op het politiekantoor van Nazran op 17 augustus 2009 (stuk 21) tonen aan dat u effectief gewond raakte bij deze aanslag, wat niet wordt betwist. Dit vormt echter geen bewijs van uw latere problemen met de autoriteiten of de rebellen.

In dit verband kan worden opgemerkt dat u, indien u omwille van uw werk als politieagent in Ingoesjetië effectief een vrees zou kennen om te worden gevisieerd door de rebellen, wat u op basis van bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig lijkt, een beroep kunt doen op de bescherming van de autoriteiten. Gezien uw problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig werden bevonden, zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, zijn er geen redenen waarom u, als voormalige politieagent, niet zou kunnen rekenen op de bescherming die door de lokale (Ingoesjetische) of federale (Russische) autoriteiten wordt geboden. Verder meent het Commissariaat-generaal dat u in dit geval ook over een intern vluchtalternatief beschikt, gezien u zich in andere deelrepublieken van de Russische Federatie, buiten het bereik van de rebellenbeweging in Ingoesjetië, zou kunnen vestigen. Het loutere feit dat u in Ingoesjetië werkzaam was als politieagent, kan dus niet volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

U legde ook enkele medische en medisch-psychologische attesten voor. Tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal verwezen zowel u als uw vrouw herhaaldelijk naar geheugenproblemen als verklaring voor de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw asielaansluiting. Het attest van psycholoog M. De Fraeye vermeldt dat u en uw vrouw geheugen- en concentratieproblemen zouden hebben als gevolg van een ernstige posttraumatische stressstoornis (stuk 23). Dit kan echter niet worden gezien als een verschoning voor de vele inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw aansluiting. Zo kan de manifeste tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het attest dat u voorlegde in verband met de aanval op uw broer niet verklaard worden door een verwijzing naar geheugenproblemen, gezien kon worden vastgesteld dat u reeds in december 2010 gewag maakte van een gebeurtenis die volgens het document dat u voorlegde pas in januari 2011 zou zijn gebeurd. Verder kan de onwetendheid van uw vrouw over uw problemen met de autoriteiten ook niet toegeschreven worden aan eventuele geheugenproblemen, gezien zowel u als uw vrouw verklaren dat zij onwetend zou zijn omdat u haar hierover niet had ingelicht, wat in de context van jullie problemen en jullie vlucht naar België absoluut niet geloofwaardig is. De vaststelling dat jullie reisroute niet geloofwaardig is, is gebaseerd op het feit dat jullie verklaringen niet consistent zijn met objectieve informatie en kan dus evenmin aan eventuele geheugenproblemen worden toegeschreven. Wat betreft het attest van psycholoog M. De Fraeye moet het Commissariaat-generaal na lezing van dit attest ook opmerken dat de conclusie dat jullie geheugenproblemen zouden kennen volledig is gebaseerd op de verklaringen die jullie hierover zelf aflegden. Deze vaststellingen zijn niet gestoeld op een objectief medisch onderzoek. Wat betreft het verslag van het gesprek van de psycholoog met uw echtgenote, merkt de psycholoog ook zelf op dat er tijdens dit gesprek in hoofde van uw vrouw geen functionele geheugen- of concentratieproblemen werden opgemerkt, wat eigenlijk "(...) verder met neuropsychologische testen zou moeten worden onderzocht." Ook in uw hoofde is de conclusie dat u geheugen- en concentratieproblemen zou hebben duidelijk gebaseerd op uw eigen verklaringen tijdens het gesprek met de psycholoog. Dit attest kan dus moeilijk gezien worden als een objectieve klinische vaststelling van geheugenproblemen, laat staan als een bewijs van geheugenproblemen die dusdanig van aard en ernst zouden zijn dat deze een verklaring zouden kunnen vormen voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden. Daartegenover staat dat de vastgestelde tekortkomingen in uw verhaal geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielaansluiting raken. Jullie vertelden immers meerdere compleet verschillende en manifest tegenstrijdige versies over het begin van jullie problemen (uw ontslag en jullie onderduiken). Verder kon worden vastgesteld dat uw vrouw de bedreigingen door rebellen zelfs niet binnen een termijn van jaren kon plaatsen in de tijd. Het Commissariaat-generaal besluit dus dat de loutere verklaringen van u en uw vrouw dat jullie geheugenproblemen zouden hebben, gecombineerd met een vaststelling van een psycholoog die louter gebaseerd is op jullie eigen verklaringen, geen afdoende verschoningsgrond zijn voor de herhaaldelijke en manifeste tegenstrijdigheden en inconsistenties. Het uittreksel van een medisch onderzoek in België vermeldt dat u bij de bomaansluiting in 2009 een hersenschudding opliep en dat u sindsdien last zou hebben van hoorproblemen, maar maakt verder geen melding van eventuele geheugenproblemen (stuk 18). De medische documenten in verband met de zwangerschap van uw vrouw in België bevatten geen gegevens die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen (stuk 17).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen

en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, Z. B. (O.V. 6.707.779), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2.5. Vooreerst kan worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, niet zou zijn gerespecteerd. Verzoeker kreeg de kans om, ter voorbereiding van zijn gehoor bij de verwerende partij, een vragenlijst in te vullen aangaande zijn asielaanvraag en werd vervolgens op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een tolk. Voorts werd hem gewezen op het belang van stukken ter documentatie van zijn aanvraag en kreeg hij de kans om alle dienstige stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle gegevens die hieruit zijn voortgevloeid en van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, om tot een individuele beoordeling te komen van de asielaanvraag. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

1.2.6. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Een eenvoudige herhaling van de elementen van het asielaanvraag volstaat daartoe niet. Algemene stellingen dat geen of te weinig rekening is gehouden met de concrete en omstandigheden en feiten ter plaatse evenmin.

1.2.7. Verzoekers stellen dat de bandering van de verwerende partij omtrent de situatie in Ingoesjetië te vaag, abstract en theoretisch is, en dat onvoldoende rekening is gehouden met de dagelijkse schrijnende realiteit. De bestreden beslissing is bovendien intern tegenstrijdig, nu de verwerende partij aangeeft dat niet alle burgers op veralgemeende wijze het risico lopen op vervolgingen, maar integendeel welbepaalde groepen, waaronder politieagenten die deelnamen aan gewapende acties tegen rebellengroepen. Er wordt niet betwist dat verzoeker werkzaam is geweest bij de ROVD in Ingoesjetië en dat hij daarbij op 17 augustus 2009 gewond is geraakt bij een gerichte, grootschalige bomaanslag op zijn politiekantoor in Nazran waarbij 25 mensen om het leven zijn gekomen. Dit traumatische voorval in combinatie met de vervolgingen vanwege zijn overste hebben ervoor gezorgd dat verzoeker en zijn gezin zich in hun land van herkomst aan hun lot overgelaten voelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker van 2004 tot 2010 bij de politie heeft gewerkt. De documenten die verzoeker heeft voorgelegd wijzen inderdaad in die richting. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat verzoeker is gewond geraakt bij een bomaanslag op zijn politiekantoor in 2009. Naast de vaststelling dat uit de landeninformatie –“*Subject Related Briefing Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*” van 11 januari 2011 (adm. doss. mapje landeninformatie p 15) blijkt dat begin oktober 2010 een moratorium werd afgekondigd op het ombrengen van

politieagenten en dat desondanks de politie een doelwit is gebleken doch niet vaak, moet erop worden gewezen dat verzoeker ook een ontslagbrief voorgelegd, zodat hij thans niet langer tot het politiekorps behoort. In die zin kan de verwerende partij dan ook worden gevolgd waar zij verzoeker thans beschouwt als burger teneinde het risico dat hij loopt in het licht van de geschetste situatie bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Daarbij komt ook nog dat het relaas van verzoeker over zijn persoonlijke problemen met de rebellen enerzijds en de autoriteiten anderzijds en die er, in tegenstelling tot de bomaanslag in 2009, wél toe zouden hebben geleid dat verzoekers hun land van herkomst hebben verlaten, door de verwerende partij ongeloofwaardig wordt geacht en het aan verzoekers toekomt, zoals reeds gesteld, om de bevindingen van de verwerende partij met concrete elementen te ontwrichten. De verzoekers kunnen dan ook niet verwijzen naar de algemene situatie teneinde aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk worden bedreigd en vervolgd.

1.2.8. Wat de incoherentie betreft tussen de datum van het neergelegde medisch attest aangaande de ontvoering en de foltering van verzoekers broer en hun verklaringen omtrent de periode van het voorval, stellen verzoekers dat dit bij hen aankomt als een schok. Zij gaan ervan uit dat er sprake moet zijn van een administratieve fout bij het ziekenhuis dat het attest heeft afgeleverd. Verzoekers stellen hieromtrent nog dat zij bezig zijn om via hun contacten binnen de Russische federatie bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat het incident met de broer wel degelijk heeft plaatsgevonden.

De Raad is van oordeel dat een asielzoeker de volle verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij tracht aan te wenden in het voordeel van zijn asielaanvraag. Thans ligt er geen enkel bewijs voor van de vermeende administratieve fout en leggen verzoekers evenmin de bijkomende bewijzen voor waarvan sprake, zodat de vaststellingen van de verwerende partij onverminderd overeind blijven.

1.2.9. De door de verwerende partij weerhouden tegenstrijdigheden, zo gaan verzoekers verder, kunnen onmogelijk worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in hun verklaringen en zijn niet van aard om afbreuk te doen aan hun geloofwaardigheid, nu zij de kern van het asielrelaas onmogelijk kunnen aantasten. De verwerende partij gaat selectief te werk, enkel in het nadeel van verzoekers, die tijdens hun gehoor geloofwaardige informatie gaven wat betreft hun asielrelaas. Zij heeft onvoldoende rekening gehouden met de opgelopen traumatische ervaringen, die bij de mens kan leiden tot psychische stoornissen waaronder verdringing en vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs een vertekende beleving van de werkelijkheid. Zij verwijzen daarbij naar een verslag van de klinisch psychologe die hen opvolgt waarin deze verwijst naar het asielrelaas en stelt dat zij van mening is dat de huidige geheugen- en concentratieproblemen bij beide verzoekers te kaderen zijn als gevolg van een zeer ernstige posttraumatische stoornis, dat voor verzoeker de lichamelijke gevolgen van de hersencontusie en zijn gehoorproblemen daar bovenop komen en voor verzoekster de vergevorderde zwangerschap en de zorg voor twee jonge kinderen een serieuze bijkomende belasting betekenen voor haar fysiek welzijn en haar psychisch functioneren. Hiermee is onvoldoende rekening gehouden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met de mentale toestand van de verzoekende partijen, maar dat ze geen verklaring vormen voor de bevindingen van de verwerende partij, om de in de motieven weergegeven redenen. De psychologisch attesten werden door de verwerende partij beoordeeld waarna die tot de conclusie kwam dat het oordeel over de geheugen- en concentratieproblemen die verzoekers zouden hebben volledig is gebaseerd op verzoekers' eigen verklaringen en niet zijn gestoeld op een medisch objectief onderzoek. Uit het verslag van het gesprek van de psycholoog met verzoekster blijkt overigens, zoals de verwerende partij terecht stelt, dat de psycholoog zelf van oordeel is dat geen functionele geheugen- of concentratieproblemen worden opgemerkt en dat dit verder met neuropsychologische testen zou moeten worden onderzocht. In zoverre verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden willen verklaren door een verwijzing naar deze attesten, kan dan ook niet anders dan worden besloten dat nergens wordt gepreciseerd op welk vlak deze problemen zich precies situeren, zodat niet kan worden vastgesteld of en op welke wijze deze problemen verzoekers zouden verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen.

Voorts is een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de nood tot behandeling is ontstaan en dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. De door verzoekers bijgebrachte attesten vormen dan ook geen voldoende bewijs voor de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten (zie ook RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de medische situatie waarop verzoekers zich menen te kunnen steunen noch enig bewijs uitmaakt van de beweerde vervolgingsfeiten, noch een verklaring vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden noch aannemelijk maken dat er niet afdoende rekening mee zou zijn gehouden.

1.2.10. Wat de aard van de tegenstrijdigheden betreft, willen verzoekers doen aannemen dat ze niet dermate belangrijk zijn dat ze de kern van het asielrelaas zouden kunnen aantasten.

Niets is minder waar: verzoekers legden tegenstrijdige verklaringen af over de periode nadat verzoeker zijn ontslag had gegeven bij de politie en over de manier waarop zij zouden zijn ondergedoken. Deze tegenstrijdigheden betreffen geen details, maar zijn dermate zwaarwichtig dat ze de geloofwaardigheid van de vermeende problemen volledig ondermijnen. De verwerende partij werd wat sommige feiten betreft geconfronteerd met drie of meer verschillende versies van eenzelfde gebeurtenis die onverenigbaar zijn. Uiteraard leidt dit noodzakelijkerwijze tot de conclusie, gezien de zwaarwichtigheid van de tegenstrijdigheden, dat ze het asielrelaas ongeloofwaardig maken.

1.2.11. Verzoekers verwijzen verder naar de situatie van verzoekster, die van jongsaf zeer beschermd en geïsoleerd heeft geleefd, om de onwetendheden die zij etaleerde te vergoelijken. Het is in het land van herkomst eerder gebruikelijk dat de echtgenotes weinig worden betrokken bij de handel en wandel van hun partners, zo stellen zij, en bovendien hadden zij geen hechte band, nu ook gebleken is dat verzoeker een minnares had. Bovendien vertelde verzoeker, agent van de ROVD haar, om veiligheidsredenen en om redenen van discretie, zo weinig mogelijk over zijn problemen. Er wordt geen rekening gehouden met haar zeer jonge leeftijd en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Ingoesjetië en het gehoor van verzoekster.

Verzoekers overtuigen niet. Dat verzoekster van jongsaf zeer beschermd en geïsoleerd zou hebben geleefd is een loutere bewering, zonder meer. Het gegeven dat verzoekers geen hechte band hadden en verzoeker een minnares had, is evenmin van aard om de onwetendheden te verklaren: zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelde, kan van verzoekster een minimale kennis worden verwacht van de oorzaak van de problemen die het gezin ertoe heeft gebracht hun land van herkomst te ontvluchten en kan evenzeer worden verondersteld dat zij deze bij benadering zou kunnen situeren in de tijd. Verzoekers vergoelijkeningen doen hieraan geen afbreuk hun verwijzing naar het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en het gehoor van verzoekster evenmin: verzoekster werd bevraagd over de problemen die de aanleiding vormden voor hun vlucht en asielaanvraag, zodat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat zij daar zelfs na verloop van enkele jaren nog geloofwaardige verklaringen over zou kunnen afleggen die ontdaan zijn van vaagheden en onwetendheden. Samen met de verwerende partij moet dan ook worden vastgesteld dat deze bevindingen een verdere bevestiging vormen van het ongeloofwaardige karakter van verzoekers problemen met de rebellen.

1.2.12. Verzoekers stellen verder dat hun versie inzake hun eigen persoonlijke vluchtroute niet is uitgesloten en dat de verwerende partij geen ernstige reden had om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen. Minstens had hierover het voordeel van de twijfel moeten worden verleend.

Het weze herhaald dat de bewijslast inzake een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker rust, die zijn relaas, zo ook wat betreft de wijze waarop hij het land heeft verlaten, op een geloofwaardige wijze moet uiteenzetten. De pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de reisroute, met name het feit dat verzoekers niets konden vertellen over eventuele grenscontroles tijdens hun autoreis naar België, noch of daarbij reisdocumenten werden voorzien door de smokkelaar, laat staan onder welke identiteit zij reisden, niet aannemelijk zijn en niet te rijmen vallen met de niet betwiste informatie in het administratief dossier over de strenge identiteitscontroles bij binnenkomst in het Schengengebied. Het voordeel van de twijfel kan ter zake dan ook niet worden verleend en de bevindingen van de verwerende partij samengenomen, bevestigen het standpunt dat verzoekers de omstandigheden van hun vertrek uit hun land van herkomst niet op een geloofwaardige wijze hebben uiteengezet en dat zij het vermoeden wekken dat zij hun originele paspoorten zouden achterhouden, nu het evenmin geloofwaardig is dat verzoekers bij het onderduiken in Rusland hun paspoorten niet zouden hebben meegenomen, gelet op het feit dat het gaat over documenten die onmisbaar zijn in Rusland.

1.2.13. De Raad is van oordeel dat alleen al op grond van de hiervoor beoordeelde motieven en de bespreking in de bestreden beslissing, van de voorgelegde documenten, de verwerende partij genoegzaam tot de conclusie kon komen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de

vluchtelingenrechtelijke zin heeft aangetoond. De andere motieven die betrekking hebben op het onderzoek naar de vervolgingsvrees zijn in die zin overtollig, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekers geen belang hebben bij het aanbrengen ervan.

1.2.14. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus doen verzoekers gelden dat het asielaanvraag beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, meer bepaald menen zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Zij verwijzen andermaal naar dit asielaanvraag en stellen dat de verwerende partij een grondiger onderzoek had moeten wijden aan alle gegevens van het dossier uit hoofde van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden verwezen naar wat daarover sub 1.2.5. reeds werd gesteld. Verzoekers tonen niet aan welke gegevens door de verwerende partij werden veronachtzaamd en op welke wijze dat dan tot een andere beslissing zou hebben kunnen geleid. Een schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Voorts moet elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers verwijzen naar de elementen van hun asielaanvraag, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat zij dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers brengen geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en verzetten zich overigens niet tegen het in de bestreden beslissing ingenomen standpunt dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

1.2.16. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van eerste verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het enig middel is niet gegrond.

2. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster)

2.1. In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot, en wordt de hierboven beoordeelde eerste bestreden beslissing integraal geciteerd.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt inderdaad dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot. Zij roept geen eigen motieven in noch worden in het verzoekschrift middelen aangehaald die betrekking hebben op haar individuele situatie. Derhalve kan, gelet op hetgeen sub 1 werd gesteld, in haren hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS